

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/313/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713202464
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7713202464.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne Obec Trnava pri Laborci, IČO: 00 325 902, zast. advokátom JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátska kancelária, Vranov nad Topľou, Okulka 19/42, IČO: 37 943 324, proti žalovanému K.. Y. T., nar. X.X.XXXX, M. pri N. č. XXX, o zaplatenie sumy 6 312,23 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 14C/35/2013-158 z 8.3.2018 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu v celom rozsahu zamietla a II. priznáva žalovanému náhradu trov konania v plnej výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 14.2.2013 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že z písomného vyjadrenia žalovaného došlého 20.6.2013 zistil, že so žalobou nesúhlasí a navrhol túto zamietnuť a uviedol ako skutkovo a právne svoje stanovisko odôvodnil. Konštatoval, že rozsudkom z 12.9.2014 sp.zn.14C/35/2013-69 žalobu v celom rozsahu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 18.1.2016 sp.zn.5Co/117/2015-100 bol hore uvedený rozsudok zrušený a vec vrátená súdu 1.stupňa na ďalšie konanie. Následne doplnil dokazovanie v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu a zistil skutkový stav. Citoval znenie § 451 ods.1,2, § 107 ods.1,2 OZ a dospel k záveru, že námietka žalovaného o premlčaní nároku žalobcu bola podaná dôvodne. Podľa názoru súdu zákon o obecnom zastupiteľstve nemá premlčacie lehoty, preto na premlčanie sa vzťahuje § 107 OZ. Tvrdenie žalobcu, že o nároku sa dozvedel nový starosta až 4.5.2011 na podnet hlavného kontrolóra obce K.. I. v danom konaní neobstojí ako aj tvrdenie, že žaloba bola podaná 14.2.2013, t.j. v lehote, nakoľko o skutočnosti, že žalovaný si navýšil svoj plat, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi listom z 1.8.2009. Obecné zastupiteľstvo disponovalo informáciou o navýšení platu žalovaným od 1.8.2009, kedy už začala plynúť subjektívna lehota žalobcovi na podanie žaloby, ktorá uplynula 1.8.2011 a objektívna lehota začala plynúť žalobcovi 1.8.2009 a uplynula 1.8.2012. Podľa názoru súdu nárok žalobcu bol v celom rozsahu premlčaný a žalobca v konaní nepreukázal úmysel zo strany žalobcu, preto sa naňho nevzťahuje 10 ročná premlčacia doba. Zaoberal aj skutočnosťou v zmysle pokynu Krajského súdu v zrušujúcom uznesení a z uznesenia prokurátora OP Michalovce Pv 887/11/8807-45 z 1.10.2014 v trestnej veci proti obvinenému žalovanému za dielčí skutok pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods.1,2 písm. a/ Tr. zák. bolo rozhodnuté tak, že podľa § 215 ods.1 písm. b/ Tr. por. trestné stíhanie proti obvinenému, žalovanému živnostníkovi za dielčí skutok pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods.1,2 písm. a/ Tr. zák., ktorý mal byť spáchaný tým, že ako zástupca starostu žalobkyne, ktorý bol uznesením obecného zastupiteľstva tejto obce č. 2 od 19.1.2009 do doby zvolenia nového

starostu žalobkyne, poverený plnením úloh starostu žalobkyne v plnom rozsahu podľa § 13b ods.5 zák. č. 369/90 Zb. o obecnom zriadení si v rozpore s uznesením obecného zastupiteľstva č. 10 z 19.1.2009, na ktorom mu bol odsúhlasený plat vo výške 333 eur, tento od 1.9.2009 do 27.12.2010 svojvoľne zvýšil a dal vyplatiť mesačne vo výške 662 eur, čím si neoprávnene prisvojil finančné prostriedky a spôsobil škodu žalobkyni vo výške 7 233,87 eur sa zastavuje, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Prokurátor v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že vzhľadom na písomné stanoviská MV SR, sekcie verejnej správy a MPSVaR, odbor štátnej a verejnej služby dospel k záveru, že Ing. Y. T. si síce ako zástupca starostu obce Trnava pri Laborci v období od 1.6.2009 do 27.12.2010 svojvoľne, v rozpore s platným uznesením obecného zastupiteľstva tejto obce č. 10 z 19.1.2009 zvýšil a dal vyplácať plat vo výške 662 eur mesačne, namiesto odsúhlaseného platu vo výške 333 eur mesačne, avšak podľa § 13b ods.6 zák. o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov mal nárok, ako zástupca starostu, ktorý plnil úlohy starostu v plnom rozsahu na plat v takej výške, aká bola určená starostovi tejto obce v zmysle zák. NR SR č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov t.j. vo výške 1052,25 eur, (31 700 Sk) mesačne. Preto je potrebné uznesenie obecného zastupiteľstva č. 10 z 19.1.2009 o určení platu zástupcovi starostu obce vo výške iba 303 eur mesačne považovať za nesprávne a nezákonné, aj keď nebolo zmenené ani zrušené, či už z vlastnej iniciatívy, alebo na základe rozhodnutia príslušného orgánu štátu. Zároveň prokurátor dospel k záveru, že týmto konaním obv. K.. Y. T. nedošlo k jeho nezákonnému obohateniu, obci Trnava pri Laborci žiadna škoda, keďže bolo potrebné trestné stíhanie proti obvinenému K.. Y. T. zastaviť. Vzhľadom na právny názor prokurátora prezentovaný v uvedenom uznesení, ako aj právny názor Krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktorým by spôsobil škodu žalobcovi, prípadne s bezdôvodne obohatil. Podľa názoru súdu plat, ktorý si dal vyplácať mesačne vo výške 662 eur nie je v rozpore so zákonnými predpismi, pričom plat starostu bol určený na začiatku funkčného obdobia v súlade so zákonom vo výške 1 052,25 eur, ktorý plat mal byť vyplácaný aj zastupujúcemu starostovi, pričom žalovaný ako zastupujúci starosta tento plat vyplácaný nemal, poberal plat len vo výške 662 eur a obecné zastupiteľstvo nebolo oprávnené zmeniť výšku jeho platu na nižší plat, bolo oprávnené zmeniť výšku platu jedine pokiaľ by bol vyplácaný mu vyšší plat. Zároveň poukázal na rozsudok NS SR, 6Sžo/303/2009 zo 16.12.2009, kde v zmysle tohto rozsudku jasné pravidlá pre výkon funkcie starostu musia byť určené na začiatku každého volebného obdobia, a obecné zastupiteľstvo svojvoľne v priebehu volebného obdobia nemôže tento úväzok skracovať. Z tohto teda vyplýva, že v prípade zmeny starostu počas volebného obdobia prípadne zástupcu starostu s plným výkonom funkcie starostu nie je potrebné nové rozhodnutie o plate nastupujúceho starostu a jeho záväzok je taký istý ako záväzok predchádzajúceho starostu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a keďže žalovaný mal plný úspech vo veci, tak mu priznal náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu 100 % a po právoplatnosti tohto rozsudku o ich výške rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 256 ods.1 CSP).

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca (č. I. 165 - 170), proti všetkým výrokom napádaného rozhodnutia a odôvodnil ho podľa § 365 ods.1 písm. d) C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ods.1 písm. f) C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), § 365 ods.1 písm. h) C.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenie veci). I. Vychádzajúc z rozsudku v danej veci (bod 14 strany 4. predmetného rozsudku), konajúci súd považuje nárok žalobcu za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V rozsudku však absentuje dôvod, prečo súd právne posúdil tento nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie ako nárok na náhradu škody, ako tvrdí žalobca. Takýto názor konajúceho súdu nezdieľa. Poukázal na podanie z 30.8.2016 a citoval z neho. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie má teda subsidiárny charakter a predstavuje podporný titul pre ochranu subjektu postihnutého v majetkovej sfére. Primárnym titulom bude vždy inštitút náhrady škody, ak dlžníkovi možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie. V tomto konaní zastával názor (a na tom aj naďalej zotrúva), že v danom prípade sa jedná o náhradu škody a nie o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa jeho názoru existujú všetky predpoklady na to, aby bol jeho nárok považovaný za škodu a nie za bezdôvodné obohatenie. Žalovaný porušil právnu povinnosť tým, že nerešpektoval platné uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce Trnava pri Laborci č. 10 z 19.1.2009 ohľadne jeho platu a v rozpore s ním si vyplácal vyššiu sumu (ako mal určený plat), čím vznikla Obci Trnava pri Laborci škoda. Práve túto škodu si vymáha Obec Trnava pri Laborci v tomto konaní. Medzi porušením povinnosti žalovaným a vznikom škody existuje kauzálny nexus. Vychádzajúc z existujúcich listinných dôkazov, ktoré doložil do súdneho spisu v danej právnej veci, je nepochybné, že žalovaný od 19.1.2009 vykonával na základe uznesenia Obecného zastupiteľstva Obce Trnava pri Laborci funkciu zastupujúceho starostu v určenom rozsahu. Tento mandát vykonával

na základe uznesenia č. 2 z 19.1.2009. Z daného kontextu je zrejmé, že tento mesačný plat mal žalovaný poberať pri plnení úloh podľa § 13b ods.5 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v platnom znení, t.j. pri plnení úloh starostu ako úväzkový starosta. Platnosť týchto uznesení nebola pozastavená spôsobom uvedeným v § 13 ods.6 zák. o obecnom zriadení, nakoľko boli riadne podpísané zastupujúcim starostom obce (žalovaným). Teda uznesenia č. 2 a č. 10 sa stali platnými a teda obec mala postupovať v zmysle týchto uznesení. Predmetné uznesenie č. 10 nebolo ani napadnuté protestom prokurátora a nijaký orgán ho ani nikdy nezrušil. Z doložených listinných dokladov je zrejmé, že žalovaný vykonával svoju funkciu len v rozsahu tretinového úväzku, ktorý si zmenil od 1.8.2009 na polovičný bez schválenia obecným zastupiteľstvom. II. V zmysle zák. č. 369/1991 Zb. o obecnom zriadení platnom a účinnom v čase prijatia uznesenia č. 10 Obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené § 11 ods.4 písm. i) obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené „určovať organizáciu obecného úradu a určovať plat starostu a hlavného kontrolóra“ Až novelou č. 102/2010 Z.z. účinnou od 1.4.2010 bolo zmenený § 11 ods.4 písm. i) tohto zákona a znelo: „určiť plat starostu podľa osobitného zákona a určiť najneskôr 90 dní pred voľbami na celé funkčné obdobie rozsah výkonu funkcie starosta; zmeniť počas funkčného obdobia na návrh starostu rozsah výkonu jeho funkcie“ Na zasadnutí obecného zastupiteľstva 19.1.2009 sa zúčastnil aj p. K.. Y. T.. Tak mal plnú vedomosť o tomto uznesení. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že žalovaný nepredložil žiadny iný dôkaz, iné uznesenie, ktoré by potvrdzovalo skutočnosť, že došlo k zrušeniu tohto uznesenia a existovalo iné uznesenie ohľadne výšky platu žalovaného a jeho pracovného úväzku. Právna teória rozlišuje v rámci subjektívnych právnych skutočností medzi právnymi úkonmi a individuálnymi právnymi aktmi - rozhodnutia verejnoprávných orgánov a tieto pojmy nemožno zamieňať. Individuálny právny akt je prejavom vôle orgánu verejnej moci, ktorými rozhoduje o právach a povinnostiach alebo ich autoritatívne posudzuje. Sú výsledkom procesu aplikácie práva a platí preň domnienka správnosti, pokiaľ nie je preukázaný opak, je akt platný. Súd nemôže hodnotiť jeho platnosť resp. neplatnosť v zmysle Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch. V reálnom čase mohol zastupujúci starosta obce vyhodnotiť uznesenia č. 10 ako nezákonné a pozastaviť jeho výkon podľa § 13 ods.3 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Podľa § 12 ods.2 vtedy platného zákona o obecnom zriadení obecné zastupiteľstvo rokuje vždy v zbore. Spôsobilé rokovať a uznášať sa je vtedy, ak je prítomná nadpolovičná väčšina všetkých poslancov. Na prijatie uznesenia obecného zastupiteľstva je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných poslancov; na prijatie nariadenia je potrebný súhlas trojpätinovej väčšiny prítomných poslancov. Ak obecné zastupiteľstvo nieje spôsobilé rokovať a uznášať sa, starosta zvolá do 14 dní nové zasadnutie, podľa § 12 ods.6 nariadenie a uznesenie obecného zastupiteľstva podpisuje starosta najneskôr do 10 dní od ich schválenia obecným zastupiteľstvom. Z obsahového ale aj gramatického výkladu je zrejmé, kedy je uznesenie obecného zastupiteľstva platné, pričom nepodpísanie uznesenia starostom nemá za následok jeho neplatnosť a takéto uznesenie možno posúdiť, len tak, že je platné ale nemá náležitú formu, t.j. podpis starostu. Úplne iná situácia však nastáva, keď starosta so schváleným uznesením nesúhlasí a vtedy podľa § 13 ods.6 o obecnom zriadení účinnom v predmetnom čase, (starosta môže pozastaviť výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ak sa domnieva, že odporuje zákonu alebo je pre obec zjavne nevýhodné tak, že ho nepodpíše v lehote podľa § 12 ods. 6) „pozastaví výkon“ tohto uznesenia, t. j., že sa podľa neho dočasne nepostupuje (neplní) a podľa § 13 ods.8 (ak bol výkon uznesenia obecného zastupiteľstva podľa ods.6 pozastavený, môže obecné zastupiteľstvo toto uznesenie 3/5 väčšinou hlasov všetkých poslancov potvrdiť, ak obecné zastupiteľstvo uznesenie nepotvrdí do dvoch mesiacov od jeho schválenia, uznesenie stráca platnosť. Výkon potvrdeného uznesenia starosta nemôže pozastaviť.) je potrebné buď ho opätovne schváliť, lebo ak nie je obecným zastupiteľstvom potvrdené, stráca platnosť. Ak by napriek tomu bolo postupom obecného zastupiteľstva podľa § 13 ods.8 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov uznesenie potvrdené, aj za týchto okolností mohol podať zastupujúci starosta podnet na príslušnú Okresnú prokuratúru. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že uznesenie č. 10 z 19.1.2009 pozastavené nebolo. Žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, aby vydal, či písomný alebo konkludentný prejav smerujúci k tomu, že mieni ho pozastaviť. V konaní bol preukázaný opak a tomu svedčí aj to, že s týmto uznesením všetci prítomní na zastupiteľstve súhlasili, teda aj žalovaný. Z toho vyplýva jednoznačný záver, že schválenie platu bolo výsledkom konsenzu a v zmysle uznesenia č. 10 platné. III. V rozsudku (ods.19 predmetného rozsudku) je uvedená aj odvolávka na písomné stanovisko MV SR, sekcie verejnej správy a MPSVaR, odbor štátnej a verejnej služby. Na základe tohto stanoviska prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce (uznesenie Pv 887/11/8807-45 z 01.10.2014), aproboval jeho záver tak, že len konštatoval: „... K.. Y. T. si síce ako zástupca starostu obce Trnava pri Laborci v období od 1.6.2009 do 27.12.2012 svojvoľne, v rozpore s platným uznesením obecného zastupiteľstva tejto obce č. 10 z 19.01.2009 zvýšil a dal vyplácať plat

vo výške 622 eur mesačne, namiesto odsúhlaseného platu vo výške 333 eur mesačne, avšak podľa 13b ods.6 zák. o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov mal nárok, ako zástupca starostu, ktorý plnil úlohy starostu v plnom rozsahu na plat v takej výške, aká bola určená starostovi tejto obce v zmysle zák. č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov t.j. vo výške 1052,25 eur ... Preto je uznesenie obecného zastupiteľstva č. 10 z 19.01.2009 o určení platu zástupcu starostu vo výške iba 333 eur mesačne za nesprávne a nezákonné, aj keď nebolo zmenené ani zrušené, či už z vlastnej iniciatívy, alebo na základe rozhodnutia príslušného orgánu štátu." Nesúhlasí s takýmto konštatovaním Okresného súd Michalovce, pretože uvedené konštatovanie vykazuje známky svojoľnosti pri aplikácii zákonov (súd pozná zákon), čo je neprípustné. Konajúci súd musí vyhodnotiť všetky predložené dôkazy predložené účastníkmi konania. Takže aj pri hodnotení dôkazu (aj keď vyhotovený iným štátnym orgánom) mal postupovať autonómne. V prvom rade právna teória nepozná pojem „nesprávne“ uznesenie obecného zastupiteľstva ale len pojem „nezákonné“ uznesenie obecného zastupiteľstva. Ak je nejaké uznesenie nezákonné dá sa zrušiť postupom uvedeným vo vtedy platnom OSP a to v § 250zf a násl., ktoré malo názov „Konanie o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného zastupiteľstva, mestského zastupiteľstva, miestneho zastupiteľstva alebo zastupiteľstva vyššieho územného celku.“ V zmysle § 250zf ods.3 príslušný na rozhodnutie je krajský súd, v ktorom obvode sa nachádza obec, mesto, mestská časť alebo sídlo vyššieho územného celku. Okresný súd v zmysle vtedy platného právneho poriadku nebol vecne príslušný rozhodovať o nezákonnosti uznesenia Obecného zastupiteľstva Obce Trnava pri Laborci č. 10 z 19.01.2009. Nezákonnosť uznesenia musí byť teda vyslovená vo forme autoritatívneho aktu príslušného orgánu - v danom prípade rozsudkom krajského súdu a nie vo forme akéhosi konštatovania, ako sa to stalo v danom prípade. Citoval znenie § 250zf ods.1 OSP a má za to, že toto oprávnenie prokurátora vyplýva aj z § 26 ods.7 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o prokuratúre“). Základným poslaním prokurátora je zabezpečovať dodržiavanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Prokurátori sú povinní urobiť opatrenia na odstránenie porušenia zákonnosti bez ohľadu na to kto ju porušil; ako aj na obnovu porušených práv. Prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). § 10 zák. o prokuratúre dáva prokurátorovi právomoc „preskúmať zákonnosť všeobecne záväzných právnych predpisov, všeobecne záväzných nariadení obcí, smerníc, úprav, uznesení a iných právnych aktov vydávaných orgánmi verejnej správy, ako aj preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy v jednotlivých veciach. Nakoniec toto ustanovenie prokurátorovi dáva oprávnenie vykonať v orgánoch verejnej správy preverky dodržiavania zákonnosti“. Ak prokurátor zistí porušenie zákona, má právo použiť zákonný prostriedok - protest. Protest prokurátora je právny akt, na základe ktorého môže orgán, ktorého sa napadnuté rozhodnutie týka, protestu vyhovieť alebo protestu nevyhovieť. Rozhodnutie tohto orgánu o proteste prokurátora nieje bezprostredným rozhodnutím o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach subjektov, ktorým prokurátor poskytuje ochranu. Konanie o proteste prokurátora je v zmysle §§ 22-27 zák. o prokuratúre osobitným konaním, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Prokurátor sa mohol domáhať podľa § 35 ods.1 písm. b/ OSP a § 250zf OSP na Krajskom súde v Košiciach preskúmania zákonnosti uznesenia obce, ktorým obecné zastupiteľstvo v zmysle § 3 ods.1,2, § 4 ods.1,4 zák. č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov, (ďalej aj „zákon č. 253/1994 Z. z.“) a § 11 ods.4 písm. i/ zák. Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v znení neskorších predpisov určili pracovný úväzok a plat starostu. Takúto pripomienku a námietku niekoľkokrát vzniesol priamo na pojednávaní na Okresnom súde Michalovce v danej veci. S touto námietkou sa však konajúci súd nevypradal. Vo všeobecnosti sa nárok definuje ako právna možnosť uplatniť si svoje subjektívne právo, teda domáhať sa jeho realizácie na súde alebo na úrade. Teda svoje subjektívne právo na plat v zmysle zákona žalovaný si mohol uplatniť žalovaný na súde, ak sa domnieval, že vznikol „zákonný nárok“ vo výške 1 052,25 eur. V danom prípade sa tak nestalo. Ďalej poukázal na skutočnosť, že ani svojim konaním by zastupujúci starosta nemohol zrušiť platné uznesenie č. 10 z 19.1.2008, pretože zrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva z dôvodu jeho nezákonnosti by sa mohol domáhať iný orgán (nie starosta). Dal do pozornosti, že samotné obecné zastupiteľstvo mohlo svoje uznesenie č. 10 z 19.1.2009 zrušiť a prijať nové uznesenie. V danom prípade sa tak nestalo. IV. Citoval znenie § 4 ods.4, § 8 zák. č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest a uviedol, že z doložených listinných dôkazov vyplýva záver, že žalovaný vykonával funkciu úväzkového starostu, za

čomu mu prislúchal plat podľa 4 ods.4 č. 253/1994 Z. z. Podľa doložených výkazov žalovaný pracoval skutočne len 1/3 obvyklého týždenného pracovného času. Túto skutočnosť žalovaný počas konania nespochybňoval žiadnym spôsobom. Medzi úväzkom, resp. medzi skutočne odpracovaným pracovným časom a vyplateným platom existuje priama úmera. Zastáva názor, že plný plat patrí starostovi len pri odpracovaní obvyklého týždenného pracovného času, t.j. 42,5 hod. týždenne a nie pri odpracovaní 1/3 tohto určeného pracovného času ako je to v tomto prípade. Je nepochybné, že existuje list z 1.8.2009, ktorý napísal zastupujúci starosta Ing. Y. T. (žalovaný) Obecnému zastupiteľstvu Obce Trnava pri Laborci nazvaný ako „Zmena pracovného úväzku a s tým spojeného funkčného platu“. Z predmetného listu citoval „Od 1.8.2009 ja dole podpísaný zastupujúci starosta obce Trnava pri Laborci som sa rozhodol pre pracovný úväzok z 30% na 50%, vo finančnom vyjadrení to predstavuje zo 441,- € na 662,- €.“ Hoci tento list bol adresovaný Obecnému zastupiteľstvu Obce Trnava pri Laborci, toto sa ním nezaoberalo a ani menovanému neschválilo zmenu pracovného úväzku a zmenu funkčného platu. Tento list sa prieči všetky morálnym zásadám a existujúcemu právnomu zriadeniu v Slovenskej republike. Ako je možné, že pri existencii dvoch orgánov obce v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení jeden orgán rozhoduje o svojom statuse a odmeňovaní? To je neakceptovateľné. Podľa jeho názoru žalovaný konal v rozpore s § 7 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom znení. Opätovne poukázal na skutočnosť, že žalovaný okrem výkonu úväzkového starostu vykonával aj podnikateľskú činnosť. To bol vlastne aj jeden z dôvodov, prečo žalovaný vykonával funkciu zastupujúceho starostu na čiastočný úväzok. Žalovaný neprerušil prevádzkovanie živnosti ani počas výkonu funkcie zastupujúceho starostu. V. Podľa jeho názoru sa konajúci súd neriadil dôsledne usmernením v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach spis. zn.: 5CoI/ 17/2015 z 18.1.2016, z ktorého citoval. Konajúci súd v bode 20 rozsudku len prezentuje svoj názor nasledovne: „Súd vzhľadom na právny názor prokurátora prezentovaný v uvedenom uznesení (Pv 887/11/8807-45 z 1.10.2014), ako aj právny názor Krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktorým by spôsobil škodu žalobcovi, prípadne s bezdôvodne obohatil.“ V danom prípade nie je možné uvedené konštatovanie považovať za vysporiadanie sa s usmernením Krajského súdu v Košiciach a poukázal na prvotný rozsudok Okresného súdu Michalovce v tejto právnej veci spis. zn. 14C/35/2013-69 z 12.9.2014, kedy ten istý konajúci súd hodnotil nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody. Z uvedeného je teda zrejmé, že súd v prvom rade uvažoval, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu a nie že „...prípadne sa bezdôvodne obohatil.“ Z uvedeného nieje známa skutočnosť, prečo súd predmetnú prvotnú líniu - spôsobenie škody opustil a „stotožnil“ sa s bezdôvodným obohatením. Pre zmenu tejto právnej kvalifikácie neexistuje v rozsudku zo dňa 08.03.2018 žiadne relevantné odôvodnenie. Na základe týchto skutočností je teda vydaný rozsudok prvej inštancie nepreskúmateľný. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol zrušuje rozsudok Okresného súdu Michalovce spis. zn.: 14C/35/2013 - 158 z 8.3.2018 a vec vracia súdu prvej inštancie na nové konanie alebo mení a žalobe vyhovuje a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia.

4.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (č. I. 174 - 176), ktorý poukázal na to, že k zamietnutiu žaloby došlo najmä v dôsledku vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku najmä potom, čo súd posúdil žalobu ako bezdôvodné obohatenie. Pri premlčaní začala plynúť lehota od 1.8.2009 a uplynula 1.8.2012, žaloba bola podaná až 14.2.2013, teda po uplynutí tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby, preto súd v dôsledku vznesenej námietky premlčania správne žalobu zamietol. Pokiaľ by sa žalobou žalobca domáhal náhrady škody ako to uvádza v odvolaní trojročná premlčacia doba by taktiež uplynula a žaloba by bola taktiež premlčaná. K tvrdeniu žalobcu uvedenom v odvolaní, že sa domáhal náhrady škody a nie bezdôvodného obohatenia je potrebné uviesť, že podľa § 124 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu a musí obsahovať aj náležitosti podľa § 127 a § 132 CSP. Žalobca vo svojej žalobe jednoznačne a zrozumiteľne neuviedol čoho sa domáha, či bezdôvodného obohatenia, či náhrady škody a ani po vyjadrení žalovaného, aby upresnil svoju žalobu a následnej výzve súdu tak neurobil náležitým spôsobom, preto jeho námietka, že sa domáha náhrady škody nie je dôvodná, lebo nesúlad v žalobe a nezrozumiteľnosť uplatneného nároku si sám zapríčinil. K samotnej žalobe v merite veci si právny zástupca žalobcu vykladá zákon 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a najmä zákon 253/1994 Z.z. o platových pomeroch starostov obcí v dôvodoch odvolania účelovo v rozpore so súdnou praxou a ustálenou judikatúrou. Ide z jeho strany o subjektívny, účelový a nezákonný výklad. Platové pomery starostov obcí (aj zastupujúceho) upravuje osobitný zákon (§ 13 ods.1 zák. č. 369/1990 Zb.). Týmto osobitným zákonom je zák. č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov a citoval znenie § 3 ods.1, § 4 ods.2,4 a uviedol, že inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § ods.4 písm. i/ zákona č. 369/1990 Zb., nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon č. 253/1994 Z.z.. Napriek tomu, že kompetencie obecného zastupiteľstva sú v § 11 ods.4 zák.

č. 369/1990 Zb. vymenované demonštratívne, kompetencie stanovené v písm. i/ nemožno rozširovať. Jasné pravidlá pre výkon funkcie starostu musia byť určené na začiatku každého volebného obdobia, pretože ak by takéto pravidlá neboli určené, mohlo by dôjsť k situácii - k znefunkčneniu funkcie starostu, najmä skráteniu pracovného úväzku starostu. Rozhodovanie zastupiteľstva o plati starostu nemožno, preto vykladať neobmedzene, keďže plat starostu upravuje špeciálna právna norma (zák. č. 253/1994 Z.z.). V danom prípade žalovaný vykonával funkciu starostu v celom rozsahu a k zmene došlo počas volebného obdobia, kedy už nebolo možné rozhodnutím zastupiteľstva zmeniť úväzok starostu. Za výkon funkcie zástupcu starostu obce v zmysle § 13b ods.1 zák. č. 369/1990 Zb. v spojení s § 3,4 a 5 zák. č. 253/1994 Z.z. patrí základný plat, ktorý žalovaný v zákonnej výške nepoberal, preto žalobcovi nemohla vzniknúť žiadna škoda ani bezdôvodné obohatenie. Žaloba preto nieje dôvodná a správne ju súd „prvého stupňa“ zamietol. Navrhol preto, aby Krajský súd v Košiciach predmetné odvolanie prejednal a následne vydal tento rozsudok: Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Michalovce z 8.3.2018 vo veci 14C 35/2013 a žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

5.K vyjadreniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca (č. l. 178), ktorý opätovne zdôraznil, že trvá na všetkých tvrdeniach, ktoré sú obsiahnuté v žalobnom návrhu z 13.2.2013. Taktiež zotrval na všetkých dôvodoch, ktoré uviedol v odvolaní z 30.4.2018. Dal opäť do pozornosti, že z doložených listinných dôkazov je zrejme, že žalovaný funkciu zastupujúceho starostu na úväzok. Tento úväzok bol presne definovaný v uznesení Obecného zastupiteľstva č. 10, ktorým odsúhlasilo pre zástupcu starostu plat vo výške 333,- €. Z daného kontextu je zrejme, že tento mesačný plat mal žalovaný poberať pri plnení úloh podľa § 13b ods.5 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v platnom znení, t.j. pri plnení úloh starostu ako úväzkový starosta. Žalovaný počas konania nikdy nespochybnil skutočnosť, že vykonával funkciu starostu ako úväzkový starosta. Z listinných dokladov, nim predložených vyplýva, v akom rozsahu vykonával žalovaný funkciu zastupujúceho starostu. Za takúto prácu mu bol určený aj plat. Podľa jeho názoru by sa nemal žalovaný domáhať zaplatenie platu, za čas ktorý neodpracoval. Tu poukázal na mesačné výkazy jeho dochádzky do práce, o ktorej musel mať vedomosť a nenamietal ju. Poukázanie žalovaného na to (a jeho poučenie), že žalobca sa domáhal náhrady škody a nie vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné uviesť, že podľa § 124 CSP každé podanie sa posudzuje podľa obsahu a musí obsahovať aj náležitosti podľa § 127 a § 132 CSP. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol čoho sa domáha, či bezdôvodného obohatenia, či náhrady škody... Dal do pozornosti žalovanému, že žaloba bola podaná na Okresný súd Michalovce v roku 2013 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Takže odkaz, čo mala obsahovať žaloba podľa CSP považuje za nekorektný. Jeho podaním z 30.8.2016 uviedol, že si uplatňuje náhradu škody. Zároveň poukázal na Zbierku súdnych rozhodnutí a stanovísk NS SR. Stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu boli zaujaté jednoznačné závery, že „nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody" (Zo správy o zhodnotení úrovne rozhodovania súdov SSR vo veciach zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech, Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk č. 2- 3/1979, pod č. 1, str. 79-80), čo bolo potvrdené aj ďalším stanoviskom uverejneným pod rozh. č. 25/1986, str. 299 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk. Bezdôvodné obohatenie má teda subsidiárny charakter a predstavuje podporný titul pre ochranu subjektu postihnutého v majetkovej sfére. Primárnym titulom bude vždy inštitút náhrady škody, ak dlžníkovi možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

7. Žalobca v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8. Žalobca v podanom odvolaní namieťa, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, lebo v rozsudku absentuje dôvod, prečo súd právne posúdil nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie ako nárok na náhradu škody, čo spadá pod odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9. Súd v bode 19. rozhodnutia jasne vysvetlil, prečo žalovaný nemohol žalobcovi spôsobiť škodu, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

10. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti právny názor opakovane vyjadrený tak v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ako aj v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého „Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (nález Ústavného súdu III ÚS 469/2014, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, Georgidias v. Grécko z 29.5.1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303B).

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

13. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

14. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

15. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu odvolací súd dodáva:

16. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

17. Podľa § 194 ods.1 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

18. Podľa § 194 ods.2 CSP ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

19. Citované ust. určuje, akými rozhodnutiami je súd viazaný. Uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce Trnava pri Laborci medzi takéto rozhodnutia nepatrí, preto súd môže posúdiť označené uznesenie sám, nemôže ale o ňom rozhodnúť. Ak súd hodnotil uznesenie a zaujal k nemu obdobný alebo totožný postoj ako v uznesení prokurátora OP Michalovce Pv 887/11/8807-45 z 1.10.2014, v trestnej veci proti obvinenému žalovanému za dielči skutok pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods.1,2 písm. a/ Tr. zák. postupoval správne. Rovnako správne uzavrel, že plat, ktorý si dal žalovaný vyplácať nie je v rozpore so zákonom a žalobcovi týmto konaním nemohla vzniknúť škoda. Rovnako v konaní nebolo preukázané a ani obecným zastupiteľstvom namietané, aby žalovaný nevykonával svoju funkciu v rozsahu pracovného úväzku 50% (z pôvodných 30%), ako to oznámil zastupiteľstvu listom z 1.8.2009.

20. Podľa § 3 ods.1 zák. č. 253/1994 Z.z. starostovi patrí plat ktorý je súčinnom priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve vyčíslenej na základe údajov Štatistického úradu SR za predchádzajúci kalendárny rok a násobku podľa § 4 ods. 1 cit. zákona. Plat sa zaokrúhľuje od 1.1.2009 nahor.

21. Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 253/1994 Z.z. plat starostu nemôže byť nižší ako je ustanovené v § 3. Obecné zastupiteľstvo môže tento plat svojím rozhodnutím zvýšiť až na dvojnásobok.

22. Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 253/1994 Z.z. starostovi, ktorý nevykonáva funkciu v celom rozsahu (úväzkový starosta), patrí plat v pomernej časti zodpovedajúcej rozsahu vykonávanej funkcie. Tento plat nemôže byť nižší ako je súčin platu ustanoveného podľa § 3 a koeficientu 0,3.

23. Plat starostu na začiatku funkčného obdobia bol 1 052 eur mesačne a pokiaľ žalovaný poberal úväzkový plat 662 eur mesačne nekonal v rozpore so zákonom a obecné zastupiteľstvo mu nebolo oprávnené zmeniť výšku jeho platu na nižší.

24. Vychádzajúc z cit. ust. odvolací súd zastáva názor že inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods.4 písm. i) zák. č. 369/1990 Zb., nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č.253/1994 Z. z.. Napriek tomu, že kompetencie obecného zastupiteľstva sú v § 11 ods.4 zákona o obecnom zriadení vymenované demonštratívne, kompetencie stanovené v písm. i/ nemožno rozširovať. Starostu obce podľa článku 69 ods.3 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky volia obyvatelia obce, ktorí majú na jej území trvalý pobyt, na základe všeobecného, rovného a priameho volebného práva tajným hlasovaním na štvorročné obdobie. Voľba starostu na základe priameho volebného práva s tajným hlasovaním je prejavom

najvyššej formy demokracie obce a ak nedôjde k zníženiu rozsahu pracovného úväzku starostu a s tým súvisiacej úpravy platu starostu na základe dohody medzi starostom a občanmi obce, nemôže obecné zastupiteľstvo svojvoľne v priebehu volebného obdobia tento pracovný úväzok skracovať (rozsudok NS SR 6Sžo 303/2009 zo 16.12.2009, rozsudok NS SR 5Sžo/125/2010 z 22.6.2010, rozsudok KS Košice 7S/49/2011). Námitka žalobcu, uplatnená ako v prvoinštančnom konaní, ale aj v podanom odvolaní je nedôvodná. Žalobca v konaní nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu [a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d) zavinenie], teda správne súd uzavrel, že mu žiadna škoda vzniknúť nemohla. Správne súd postupoval, keď pred čím začal skúmať, či žalovanému vzniklo na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, posudzoval vznesenú námietku premlčania, pri ktorej dospel k správne mu záveru, že celý nárok žalobcu je premlčaný (v prípade, že nárok žalobcu existuje), čo presne odôvodnil v bode 18 rozhodnutia.

25.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29.Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada jeho trov bola priznaná žalovanému v plnom rozsahu.

30.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.